

Wiara

„Posłaniec św. Antoniego z Padwy” 13(2008) nr 7, s. 6-7.

Wiara – słowo, które często pojawia się na ustach chrześcijan. W różnych kontekstach sytuacyjnych powołujemy się na naszą wiarę, którą odziedziczyliśmy po naszych przodkach. Mało jednak osób w swoim codziennym zabieganiu zastanawia się nad znaczeniem i obowiązkami, które wypływają z faktu deklarowania się jako osoba wierząca.

Pomiędzy wiedzą i opinią

Wiara oscyluje pomiędzy wiedzą a opinią. Wiedzę zaliczamy do sfery poznawczej człowieka, często opartej na doświadczeniu empirycznym, które poświadcza jej oczywistość. Wiedzieć znaczy być pewnym i znać argumenty lub namacalne dowody istnienia czy też działania rzeczywistości, która jest przedmiotem naszej wiedzy. Opinia natomiast stanowi pewien pogląd, który na ogół ma nie wiele wspólnego z obiektywizmem, lecz cechuje się swego rodzaju subiektywną zmiennością w zależności od czasów, środowiska i poszczególnych ludzi. Opinii nie można racjonalnie uzasadnić ze względu na brak obiektywnych przesłanek oraz wielość, często sprzecznych ze sobą poglądów. Stąd jest ona czymś płynnym i zmiennym.

Wiara zatem stanowi wypośredkowany pogląd człowieka, z tą różnicą, że u jej źródeł leży autorytet samego Boga, który sam się mylić nie może ani nikogo w błąd wprowadzić.

Bóg na przestrzeni wieków objawiał się człowiekowi, lecz najpełniej objawił się w swoim Synu, który stał się ofiarą prześlania za nasze grzechy. Chrystus zostawił nam przekaz (Dobra Nowina), który jest skrzętnie przechowywany przez Kościół.

Wiara rodzi się ze słuchania (por. Rz 10,17). Dzięki temu nauczaniu w Kościele, przedłuża się misja nauczającego Jezusa. Rozbrzmiewające w ten sposób słowa Chrystusa stają się źródłem i wzmocnieniem wiary słuchaczy. Pobudzeni łaską Bożą, przyjmujemy słowo Boże jako normę życia i kierunek działania, ze względu na Tego, który wypowiedział usłyszane słowo.

Przedmiot wiary

Przedmiotem wiary jest zatem sam Bóg w Trójcy Świętej Jedyny oraz wszystko, co zostało przez Niego objawione. Nie można zatem dokonywać swoistego podziału Bóg – tak, Kościół – nie. Te dwie rzeczywistości zostały ze sobą raz na zawsze ściśle związane. Kościół bowiem jako dzieło Boga, otrzymał od Niego mandat przechowywania i interpretowania depozytu wiary. Odrzucanie zatem nauczania Kościoła jest równoznaczne z odrzucaniem prawd wiary. Stąd niezrozumiała w dzisiejszych czasach jest swego rodzaju wybiórczość, które cechuje współczesne pokolenie. Przyjmuje ono bowiem tylko pewien zakres prawd, zupełnie pomijając inne, do których można zaliczyć: prawdę o karze wiecznego potępienia, istnienie Szatana czy kwestie etyki seksualnej (antykoncepcja, stosunki przedmałżeńskie, itd.).

Symbole wiary

Na przestrzeni wieków wiara podlegała nieustannemu odkrywaniu i swoistej reinterpretacji. Wraz z pojawiającymi się nowymi problemami, Kościół jako

depozytariusz Bożego Objawienia, zajmował właściwe stanowisko wobec istniejących kwestii. Jednocześnie dla pożytku ludzi wierzących, na przestrzeni wieków powstawały skróty wiary, tzw. *Symbole*. Kilka z nich na stałe wpisało się w codzienne życie chrześcijan. Osoby odmawiające różaniec, niemal każdego dnia powtarzają słowa *Składu Apostolskiego*, który jest skrótowym ukazaniem najważniejszych prawd wiary. Bardziej rozbudowaną formę stanowi *Credo*, odmawiane podczas niedzielnej Mszy świętej, które powstało na soborze Nicejskim (325) i Konstantynopolskim (381). Z pewnością wszystkim znane jest 6 prawd wiary, ułożone przez Pawła VI w 1968 r. Symbole mają człowiekowi nieustannie przypominać podstawowy przedmiot wiary, którym jest Bóg oraz wszystko, co zostało przez Niego objawione.

Etapy dochodzenia do wiary

Nie wiele osób pamięta swój chrzest, który stał się początkiem wiary każdego chrześcijanina. Wszczepione w tym dniu w serce człowieka ziarno wiary, poprzez proces wychowania, kształcenia i pogłębiania rozrasta się w mocne i silne „drzewo” (por. Mt 17,20), które zdolne jest oprzeć się wszelkim przeciwnym wiatrom.

Zanim jednak to nastąpi, w swoim wierzeniu człowiek przechodzi kolejne stadia rozwoju:

- Pierwszy etap charakteryzuje się uznaniem samego faktu istnienia Boga. Niestety wielu ludzi poprzestaje na tym poziomie i ogranicza swoje życie wiary do lakonicznego stwierdzenia: „Ależ ja wierzę”, poza tym nic z tego faktu nie wynika. Tymczasem wiara domaga się przełożenia na czyny (por. Jk 2,17). Sama bowiem wiara upodabnia nas do Złego, który również wierzy: „Wierzysz, że jest jeden Bóg? Słusznie czynisz – lecz także i złe duchy wierzą i drżą” (Jk 2,19).
- Rozwijając i wzmacniając swą wiarę człowiek wchodzi na drugi etap, gdy zaczyna zgłębiać Boże Objawienie, zastanawia się nad nim i odnosi je do swego życia. Ten poziom wymaga już pewnego zaangażowania i swoistej dociekliwości, by rozumem przyjąć poszczególne prawdy.
- Ostatni etap wyzwala w wierzącym imperatyw działania. Z wiary bowiem wynikają konkretne obowiązki, które człowiek z ochotą podejmuje, dając tym samym wyraz swego pełnego zaangażowania i świadomości.

Wiara nie jest ślepyim zaufaniem, choć prawdy wiary nie mają charakteru doświadczonego ani nie można ich racjonalnie udowodnić. Człowiek winien świadomie podejmować wybór wiary, w oparciu o autorytet Boga-Prawdę i świadectwo Pisma świętego i Tradycji Kościoła.

Obowiązki wypływające z wiary

Wynikające z faktu wiary obowiązki moralne można podzielić na 4 zasadnicze grupy;

- kult – autentyczna wiara przekłada się na kult, który wyraża się poprzez codzienne odniesienie do Boga (modlitwa) oraz praktykowanie sakramentów, jako zbawczego narzędzia danego Kościołowi. Uczestnictwo w kulcie Bożym sprawia, że wiara nieustannie karmi się u samych źródeł swego istnienia i nabiera coraz pełniejszego wyrazu. Spotkanie z Bogiem wyzwala bowiem w człowieku nieznaną dotąd siłę, które pozwalają mu na praktykowanie także innych obowiązków wypływających z wiary.
- świadectwo – codzienne życie, stykanie się z różnymi ludźmi niejednokrotnie wymaga od ludzi wierzących świadectwa wiary. Nie można bowiem milczeć,

gdy w dyskusjach wiara jest atakowana i podawane są fałszywe fakty o doktrynie czy działalności Kościoła. W wielu też sytuacjach wierni nie powinni wstydzić się znaków i symboli religijnych, które w miejscach publicznych świadczą o wierze człowieka.

- rozwój – człowiek odpowiedzialny za swoją wiarę zobowiązany jest także do jej nieustannego pogłębiania, poprzez lekturę Pisma świętego, korzystanie z rekolekcji, katechez, periodyków i książek o treści religijnej i teologicznej.
- ochrona – wiara może być zagrożona, szczególnie w sytuacjach, gdy sam wierzący podejmuje działania, które w efekcie końcowym mogą narazić go na jej utratę. Osoba wierząca powinna zatem bacznie patrzeć, czy towarzystwo, w którym się obraca nie staje się przyczyną osłabienia wiary. Podobnie rzecz się ma z zawieraniem małżeństw osób wierzących z ludźmi o innych zapatrywaniach światopoglądowych.

Wiara jest cennym skarbem, który domaga się pielęgnacji i ochrony, dzięki niej bowiem człowiek osiąga obiecane dziedzictwo, które Bóg przygotował dla wszystkich wierzących.

* * *

Wierzyć znaczy każdego dnia na nowo podejmować wysiłek szukania Boga w prozie życia. Wierzyć to umieć dostrzegać Boże działanie w różnych wydarzeniach codzienności. Wierzyć w końcu wołać do Niego i nasłuchiwać Jego głosu, który rozbrzmiewa w ciszy ludzkiego serca. Bez wiary może się okazać, że po zakończeniu ziemskiego życia nie będzie dokąd pójść.